

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **FaTo Plus s.r.o.**, IČO 25176323, se sídlem Pohoří 1, Jistebnice, zast. JUDr. Pavlem Šonkou, advokátem se sídlem Žižkovo nám. 5, Tábor, proti žalované: **Česká obchodní inspekce – ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2011, č.j. ČOI 40653/11/O100/200/11/Pe/Št (sp.zn. ČOI 105661/10/2000),

t a k t o:

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná rozhodla o odvolání žalobce tak, že potvrdila rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorát Jihočeský a Vysočina ze dne 8.3.2011, č.j. ČOI 22648/11/2000/R0110/PHM/Bö, kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 30 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Žalobce má za to, že byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech, zejména právu vlastnickém a právu na spravedlivý proces, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V první žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, jelikož se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů opírá o blíže neupřesněné ustanovení ČSN a tudíž povinnost, kterou žalobce údajně porušil, není stanovena zákonem, a není proto pro žalobce závazná.

Dle druhé žalobní námitky se žalovaná nevypořádala s návrhy na provedení důkazů. Žalovaná řádně nezdůvodnila, proč navržené důkazy neprovedla, čímž porušila žalobcova práva na spravedlivý proces a zásadu materiální pravdy.

Žalobce ve třetí žalobní námitce upozorňuje na skutečnost, že správní orgány neprovedly kontrolní odběr paliva, jak navrhoval žalobce, přičemž již v minulosti výsledek laboratorních zkoušek prokázal, že výsledky dvou odběrů paliva učiněných ve stejnou chvíli se liší.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce argumentuje, že odběr provedený inspektory České obchodní inspekce byl v rozporu s příslušnými technologickými postupy. Inspektoři nevyčkali na příjezd automobilu, po kterém měli správně kontrolní vzorek paliva odebrat. Tím mohlo dojít k deformaci výsledků odebraného vzorku.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě odkázala na odůvodnění rozhodnutí České obchodní inspekce vydaných ve věci, včetně hodnocení důkazů založených do spisu. Žalovaná nemá pochybnosti, že se žalobce dopustil správního deliktu, z něhož je viněn.

K námitce žalobce, že je rozhodnutí opřeno o blíže neupřesněné ustanovení ČSN a proto není pro žalobce tato povinnost závazná, žalovaná odkazuje na znění zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) a na vyhlášku ministerstva průmyslu a obchodu č. 133/2010 Sb., o jakosti a evidenci pohonných hmot, a to včetně jejich příloh (dále jen „vyhláška č. 133/2010 Sb.“).

Co se týče námitky žalobce o nevypořádání se s žalobcovými návrhy na provedení důkazů, žalovaná ponechává na úvaze soudu, zda otázky žalobce vůbec mají charakter důkazu a případně, co by jimi mělo být prokázáno. Žalovaná doplňuje, že požadavek žalobce o provedení dalšího rozboru vyhodnotila jako nadbytečný, jelikož vzorky jsou předávány akreditovanému zkušebnímu pracovišti.

K námitce žalobce, že inspektoři nevyčkali na příjezd automobilu, po němž měli kontrolní vzorek paliva odebrat, žalovaná uvádí, že vyhodnocená odchylka v parametru „Tlak par DVPE“ u paliva E 85 byla mimo přípustné tolerance do té míry, že ji nemohl pozitivně ovlivnit ani bezprostředně předcházející odběr této pohonné hmoty.

Žalovaná reaguje na námitku žalobce o tom, že se výsledky dvou odběrů paliva z téhož dne, hodiny i minuty liší, s tím, že jde o obecné tvrzení a nevztahuje se k projednávanému případu.

Žalovaná proto navrhuje soudu zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze nařídil k žádosti žalobce ve věci ústní jednání. Při jednání setrvali žalobce i žalovaná na svých stanoviscích. Zástupce žalované popsal soudu postup odběru ethanolu E 85, tak jak byl proveden pracovníky žalované, který zaručuje, že část pohonné hmoty, která by mohla zůstat v plnící hadici a trubici byla odčerpána. Zástupce žalované dále konstatoval, že výsledky prokazovaly tak velké odchylky, že nemohla být splněna třída B příslušné normy stanovící hodnoty tlaku par ethanolu E 85 pro zimní období.

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti:

Z kontrolního protokolu pod identifikačním kódem 2199311012065 a protokolu o odběru vzorků pohonných hmot č. 137/21/10 vyplývá, že dne 6.12.2010 provedla Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihočeský a Vysočina kontrolu na čerpací stanici pohonných hmot společnosti FaTo Plus, s.r.o., Za Trubným 725, Bechyně, při níž odebrala vzorky pohonných hmot, a to konkrétně vzorek č. 238/21/10 (BA 95) a vzorek č. 239/21/10 (E 85).

Ze zkušebního protokolu č. 90552 a inspekční zprávy č. 2649/2010 ze dne 17.12.2010 vyhotovených SGS Czech Republic, s.r.o., Divize paliv a maziv, byla u vzorku č. 239/21/10 u tlaku par DVPE naměřena hodnota 36,2 kPa, přičemž minimální požadovaná hodnota činí 48,0 kPa. Uvedený vzorek proto nevyhovoval kvalitativním parametrům stanoveným dle normy ČSN 65 6512.

Dne 16.1.2011 bylo žalobci doručeno oznámení o provedené kontrole Českou obchodní inspekcí, Inspektorát Jihočeským a Vysočina, č.j. ČOI 2886/11/2000, v němž mu byly sděleny výsledky posouzení odebraných vzorků pohonných hmot. Proti protokolu podal žalobce námitky, které byly rozhodnutím ředitele České obchodní inspekce, Inspektorát Jihočeský a Vysočina ze dne 27.1.2011 zamítnuty.

Dne 23.2.2011 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8.3.2011, č.j. ČOI 22648/11/2000/R0110/PHM/Bö, byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Tohoto deliktu se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel čerpací stanice pohonných hmot Za Trubným 725, v Bechyni, prodával dne 6.12.2010, v rozporu s § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, pohonnou hmotu etanol E 85, který nesplňoval požadavky na jakost dle vyhlášky č. 133/2010 Sb. V rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. e) této vyhlášky jakost etanolu neodpovídala ČSN 65 6512, jelikož nebyl splněn ukazatel jakosti z hlediska tlaku par DVPE. Laboratorní zkouškou byl zjištěn tlak par v hodnotě 36,2 kPa, ačkoliv nejnižší povolené minimum je 48,0 kPa.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 30.5.2011, č.j. ČOI 40653/11/O100/2000/11/Pe/Št (sp.zn. ČOI 105661/10/2000), zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo tímto potvrzeno. Žalovaná jako odvolací správní orgán přezkoumala odvoláním napadené rozhodnutí a dospěla k závěru, že vydané správní rozhodnutí není zatíženo vadami a vyhodnotila proto odvolání jako nedůvodné.

K odvolací námitce spočívající v nesprávném způsobu odběru vzorku uvádí žalovaná, že neshledala při postupu inspektorů žádné pochybení, které by mohlo ovlivnit kvalitativní parametry odebraných vzorků. Odběr se prováděl v souladu s normou ČSN EN 14275 v témže místě, kde se pohonná hmota dostává ke spotřebiteli, tedy z výdejních stojanů prostřednictvím výdejních pistolí. Navíc tuto námitku měl žalobce uplatnit již při samotném odběru vzorků, tedy v době, kdy bylo možno těmto výhradám čelit. O námitce, dle níž si měl žalobce nechat provést laboratorní zkoušku u dodavatele paliva a která vyhodnotila výsledky tlaku par DVPE s rozdílem v řádech desítek procent, má žalovaná důvodné pochybnosti. Výsledek laboratorní zkoušky ani akreditaci laboratoře žalobce nijak nedokládá, stejně tak není zdokumentováno nakládání se vzorkem. K návrhu žalobce na provedení důkazů uvádí žalovaná, že se nejedná o navržené důkazy, nýbrž dotazy, k jejichž zodpovězení není žalovaná kompetentní. K návrhu na výslech osob žalovaná dodává, že není zřejmé, co by měl výslech osob přinést. Z odvolání není patrné, k čemu by měly být osoby vyslechnuty a zda by případný výslech mohl zvrátit výsledky zkoušek. Žalovaná má za to, že zjištěné odchylky jakosti mohly způsobit podstatné zkrácení práva spotřebitele. Žalovaná dále konstatuje, že kvalitativní parametry pohonných hmot jsou stanoveny příslušnými normami, včetně přípustných tolerancí. Jakoukoli odchylku, která stanovené parametry přesahuje, je proto třeba hodnotit jako nesplnění požadavku stanoveného normou. Každý prodejce pohonných hmot, který prodává nebo vydává pohonné hmoty nesplňující uvedené požadavky, porušuje ustanovení zákona a dopouští se správního deliktu. Žalovaná jako odvolací správní orgán neshledala v napadeném rozhodnutí vady, které by ji vedly ke zrušení rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud k tomuto závěru vedly následující důvody:

Dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.*“

Dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách: „*Pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.*“

Dle § 3 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 133/2010 Sb., ve znění účinném do 30.9.2011: „*Požadovaná jakost je splněna, odpovídá-li ethanol E85 ČSN 65 6512.*“

Dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o pohonných hmotách: „*Česká obchodní inspekce kontroluje plnění povinností podle § 3 odst. 1 (...)*“

Ze shora citovaného ustanovení zákona vyplývá, že prodávat či vydávat lze pouze takové pohonné hmoty, které splňují požadavky na jakost a složení, přičemž jejich jakost a složení jsou stanoveny prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy či českými technickými normami. Zákon o pohonných hmotách tedy mimo jiné výslovně odkazuje na svůj základní prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 133/2010 Sb., jež upravuje požadavky na jakost pohonných hmot. V souladu s výše citovaným ustanovením § 3 odst. 1 písm. e) vyhlášky je požadovaná jakost pohonných hmot splněna tehdy, odpovídá-li české technické normě (dále také „ČSN“). V daném případě se jednalo o ethanol E 85, jenž musel jakostně odpovídat parametrům uvedeným v ČSN 65 6512.

Nelze proto přisvědčit první námitce žalobce o nezávaznosti povinnosti stanovené ČSN. Je pravdou, že české technické normy nejsou obecně závazné, avšak na základě zákona se mohou stát závaznými, čímž vznikne povinnost dodržovat jejich ustanovení. Zákon o pohonných hmotách a následně i vyhláška č. 133/2010 Sb. explicitně odkazují na ČSN, které stanoví kvalitativní parametry pro pohonné hmoty. Závaznost těchto norem proto vyplývá přímo ze zákona a osoby, jejichž činnosti se ČSN týkají, jsou povinny se jejich ustanoveními řídit. Rozhodnutí žalované proto není vydáno v rozporu se zákonem, jak tvrdí žalobce.

Druhá žalobní námitka, podle které se žalovaná nevypořádala s návrhy žalobce na provedení důkazů, není důvodná. Podle ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), není správní orgán návrhy účastníků na provedení důkazů vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Z obsahu správního spisu (z kontrolního protokolu, ze zkušebního protokolu a z inspekční zprávy) soud dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Návrhy žalobce na provedení dalších důkazů, např. odborným vyjádřením nebo znaleckým posudkem o obecných vlastnostech paliva E 85, proto soud považuje za nadbytečné. Obdobně je tomu i u případného výsledku navržených svědků, u něhož žalobce neuvádí, co by mělo být jejich výsledkem objasněno. K návrhu na provedení důkazu spočívajícím ve vyjádření dodavatele na žalobcem uvedené otázky soud dodává, že jde o čistě teoretické dotazy, které zjištěný skutkový stav nemohou změnit, a nebyl zde tedy dán důvod pro jejich provedení správním orgánem. Podle názoru soudu tudíž uvedeným jednáním žalované nebylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, stejně tak ani namítané porušení zásady materiální pravdy.

Třetí, velmi obecnou, námitku žalobce o neprovedení kontrolního odběru paliva soud shledal nedůvodnou. Žalobce nedoložil žádné důkazy na podporu svého tvrzení, že se

výsledky laboratorních zkoušek dvou odběrů paliva provedených v tentýž čas od sebe zásadně liší. Analýzu a vyhodnocení odebraných vzorků paliva navíc provedla dle § 4 odst. 7 vyhlášky č. 133/2010 Sb. akreditovaná zkušební laboratoř, která disponuje odbornými znalostmi dané problematiky. Soud tudíž neshledal důvod, proč by bylo v daném případě nezbytné provádět další kontrolní odběry paliva. Tyto kontrolní odběry by navíc byly provedeny s delším časovým odstupem, čímž by pozbyly svou vypovídací hodnotu. Podle názoru soudu zde nejsou důvody ke zpochybnění výsledků předložených akreditovanou zkušební laboratoří.

Co se týče čtvrté žalobní námitky, námitky o odběru paliva provedeném v rozporu s technologickými postupy, soud konstatuje, že žalobce neuvádí, jaký právní předpis byl porušen tím, že inspektoři nevyčkali na příjezd automobilu, po kterém měli správně kontrolní vzorek paliva odebrat, a ani neodkazuje na konkrétní ustanovení technologických postupů, která by měla být porušena. Žalobce v žalobě toliko tvrdil, že nesprávným odběrem mohlo dojít k deformaci výsledků vzorku paliva; až v písemném vyjádření pana R. F., vedoucího předmětné provozovny žalobce, které při ústním jednání předložil soudu zástupce žalobce, se objevuje tvrzení, že tento postup pracovníků žalované ovlivnil výsledek tlaku par u vzorku etanolu E 85. K tomu soud uvádí, že konkrétní odběr byl proveden dle ČSN EN 14 275. Zjištěný tlak par u etanolu E 85 vykazoval značnou odchylku od přípustné tolerance. Soud neshledal v postupu inspektorů při odběru vzorků pochybení, které by mohlo mít vliv na výsledky zkoušek prováděných v akreditované laboratoři. Soud dodává, že výsledek R. F., který měl potvrdit, že před vlastním odběrem vzorku etanolu E 85 nečerpalo u tohoto stojanu jiné vozidlo, shledal nadbytečným, neboť žalovaná tuto skutečnost sama připustila. Odběr vzorku bez vyčkání na příjezd zákazníka, který by pohonnou hmotu odebral, nepředstavuje porušení právních předpisů, jelikož žádný předpis tuto povinnost nezakotvuje; způsob, jakým byl odběr proveden, navíc zaručuje, že se do zkoumaného vzorku nedostaly pohonné hmoty, které mohly zůstat v plnící hadici a trubici.

S ohledem na vše výše uvedené má soud za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud má za prokázané, že žalobce prodával nebo vydával pohonné hmoty, u nichž nebyly splněny požadavky na jejich jakost a složení, čímž se dopustil správního deliktu dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Na základě spáchaného deliktu byla žalobci uložena pokuta dle § 9 odst. 2 zákona o pohonných hmotách. Závěrem tedy soud konstatoval, že žalobce nebyl rozhodnutím žalované zkrácen na svých právech a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Na základě všeho výše uvedeného soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. února 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková